

Neufeld Robert

Tiltott éden

Részlet a szerző PARADISE FOUND című angol nyelven írt regényének a budapesti K.u.K. Kiadónál megjelent magyar változatából

„Az égen vérrel öntött felhő nyúlik
és rajta ül a vihar anygala:
hangolja rozsdás kürtjét...”

(Babits Mihály: Úti napló)

– Nézze! Nézzen oda! A fal! A hawaiiak hírhedt védőpajzsa. Mindent feléget, ami hozzáér.

– Még erősebben markolta az utas vállát.

– Az életét teszi kockára, tisztában van vele?

– Igen.

Az utas az árbocba kapaszkodva, tátott szájjal és vadul kalapáló szívvel bámult az előtte kitarulkozó látványra. A távolban, vagy két mérföldnyire a ladiktól, valami olyan félelmetes dolgot látott, amelyet életében még soha. Kékes, foszforeszkáló fal emelkedett ki a tengerből, fel egészen a felhőkig. Széltében az egész látóhatárt eltakarta, a végét nem lehetett látni. Mögötte a felhők halvány, sárgás fényben úsztak. Azok Honolulu fényei, gondolta, oda kell bejutnom ezen a szörnyűségen keresztül. Egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy mint a gyerek, aki kezét szeme elé tartva megszabadul egy ijesztő látványtól, ő is eltakarja az előtte tornyosuló borzalmat. De valami belső kényszer hatására ismét kinyitotta a szemét, és mint egy hipnotizált, mozdulatlanul bámulta a vibráló szörnyűséget. Eszébe jutottak az izlandi telek, amikor esténként órákon át ácsorgott az ablak előtt, bámulva a sarki fényt, amely hol fenn a magasban libegett, mint egy óriási függöny, hol pedig fenyegetően zuhant lefelé, hogy beborítsa a Földet. S bár tudta, hogy semmi veszély nem érheti, mégis félelmet érzett a hatalmas színjáték láttán. És most, ez a távolban vibráló óriási valami „még nagyobb félelmet keltett fel benne. Csak annyit tudott róla, hogy a biztos halált jelenti mindazok számára, akik megpróbálnak áthatolni rajta. De ki tudja, gondolta, talán még azok számára is, akik csak megközelítik. Megborzongott.

A maori, akinek alakját a fal foszforeszkáló kék fénye jól láthatóvá tette, most ismét leült, és evezni kezdett. Hátraszólt.

– Hány óra?

– Háromnegyed tizenkettő lesz két perc múlva.

– Na, egy kicsit még tovább megyünk, de egy mérföldnél közelebb attól a borzalomtól én nem viszem magát.

– Értem – felelte az utas. – Talán jobb lesz, ha kezdek készülődni.

A maori felhúzta a csónak egyetlen vitorláját, és hátát az árbocnak támasztva leült. A szél belekapaszkodott a vitorlába, ő pedig evezni kezdett.

– Öt perccel múlt tíz? Hiszen akkor még van időnk. A védőfal kilenc percen keresztül lesz nyitva. Addig, míg a börtönhajó rendben átér. Ennyi idő elég magának ahhoz, hogy beússzon a nyíláson. Pontban éjfélkor nyitják. Persze csak ha semmi nem jön közbe. De akkor minden rendben lesz. Nem gondolja?

– De. Én is így gondolom. És maga még nem gondolta meg?

Nem akar velem tartani?

– Hát, ami azt illeti, már gondoltam rá. Nem mintha tudnám, hogyan lehet bejutni. De előfordulhat, hogy nem találom az életet olyannak, amilyenek a szóbeszéd mondja. Hogy az egy tejjel-mézszel folyó ország. Csábító, az biztos, mert a mi életünk aztán nem folyik sem tejjel, sem mézzel. Mégsem tudom. Különben is, van ott már elég maori. Még a régi időkben. Ők már tudják, mit jelent ott élni, ők már beilleszkedtek. Talán még büszkéek is arra, hogy Hawaii állampolgárai. De én? Na, hagyjuk a témát! Értem visszajön a kínai, és ott fogom várni, ahol az előbb elváltunk. Mert Midwayen tudom, mi van, tudom, hogy ott mit értenek szabadság alatt. Hawaiiin meg nem tudom. És valahogy úgy érzem, hogy maga sem tudja.

– Ebben igaza van. De én nem szándékozom ottmaradni. Annak ellenére, hogy már elegendő van a demokrácia szabadságából. A demokrácia öngyilkosságot követett el, amikor szabadságot biztosított mindenkinek. És akik a legnagyobb hasznot húzták belőle, pont azokból verbuválódott a banda, amelyik megbuktatta. Akik miatt a világegés elkezdődött. Nos, nekem ez a demokrácia nem kell.

– Igaza van. De én máshogy látom a dolgot, és másként is határoztam. Na, fogja csak azt a kis vödört, ott a lábánál, és ha víz ömlik be a csónakba, merje, ahogy csak bírja. A maori felállt, a látóhatárt vizsgálta egy darabig. Aztán a hullámveréssel szembe manőverezte a csónakot. A hullámok mégsem bizonyultak olyan nagyoknak, mint azt az indulásnál gondolta, a szél is elült egy kissé, és az eső sem vert úgy, mint korábban. A maori leült és újból evezni kezdett. Így telt el majdnem egy óra.

– Iránytűt nem használt? – Az utas megpróbálta kivenni a tengerész arcvonásait, de a sötétben nem látott belőlük semmit.

– Nem kell. A hullámzás iránya és az a nagy, fényes csillag, ott, a csónak orra felett, túl a felhők szélén, pontosan a helyes irányba vezetnek. Amíg ezeket látom, minden rendben. Csak bizza rám.

– Őrszemektől nem tart? Vagy radartól, jelzőbójáktól?

– Nem. Az apám mesélte, hogy az ő idejében még volt minden, még őrzáratok is. De manapság már nem hinném. A kínai ugyan váltig bizonygatja, hogy igenis vannak torpedónaszádok meg isten tudja, még mik. Ezért is nem volt hajlandó Oahuhoz közelebb jönni. Bár én nem hiszek az ilyesmiben, azért bevallom, nagyobb biztonságban érzem magam egy ilyen kis dióhéjban, mint az ő jókora dzsunkájában. Ezt a semmi kis ladikot igencsak nehéz felfedezni a

hullámok között, akármilyen csodálatos technikai eszközöket használnak is a szigetlakók. Amelyekről persze senkinek sincs tudomása, így én sem tudhatom, hogy milyen lehetőségeik vannak. A hírek szerint olyan zsenik költöztek oda, mielőtt a

bomba felrobbant, akik sok minden olyasmit kitaláltak már, amit a külvilág még csak elképzelni sem tud.

– Igen. Erről már én is hallottam egyet s mást. De mindegy.

Akármilyen szuper eszközeik is vannak, ha figyelnék a vizeiket, már felfedeztek volna minket.

– Valószínűleg igaza van. Az őrzőparatokat és a megfigyelőegységeket végleg megszüntették, amikor a védőfalat tüzembe helyezték. Ha addig félték is a külvilágtól, a fal mögött már nem kell tartaniuk senkitől. A maori elhallgatott, abbahagyta az evezést, ismét felállt, és dermedten állt az árboc mellett.

– Te jó isten! Nézzen oda! – A hangja megremegett. Megmarkolta utasának vállát, és a csónak orrának irányába mutatott.

– Ez itt az új Pearl Harbor. A régít majdnem teljesen víz borítja. Nézzen körül! Ott áll a hajónk.

A szürkésfehér vízi jármű, amire Clark mutatott, nemigen hasonlított hajóra. Az orrán gyönyörű kalligráfikus betűkkel állt a neve, „AOTEAROA”. Amint közeledtek hozzá, Grimsson többször megállt megcsodálni a vonalait. Régi fajta, áramvonalas hajót látott már, de ilyen szuper áramvonalas csodát még nem. Ha nem a vízen látja, nem is gondolta volna, hogy hajó. Grimsson álmélkodva fordult az öreg tudós felé.

– Micsoda szépség! Tényleg hajó? Nekem inkább rakétának tűnik. Ha egy lavettán lát-nám, szinte várnám, hogy elrepüljön. Clark elnevette magát.

– El is hiszem, hogy ilyet még nem látott. Mert ez nem egyszerű hajó, ez egy tengera-lattjáró. Csak éppen nem olyan, mint a régiek. Nem csavarok hajtják, és a hajótest sem olyan, mint régen. Amint látja, se tornya, se kéménye nincs, de még fedélzeti sétánya se. Még a víz alatt is több mint kilencven csomót ér el, hát még a felszínen.

Nem hinném, hogy élvezné a sétát a fedélzeten.

– Jézus Mária! – hüledezett az izlandi. – Kilencven csomó a víz alatt? Az vagy százhat-van kilométer óránként! Milyen motor hajtja?

– Egy kisebb atomerőmű, amely hatalmas mennyiségű gőzt termel, magas nyomás alatt. A gőz hajtja aztán magát a hajtóművet. De menjünk közelebb! Nézzen le oda, a hajótest alá! Látja azt nagy nyílást a víz alatt?

– Igen.

– Na, az a beömlő torok. Mögötte egy csavarrendszer van, amelyet a magas nyomású gőz hoz mozgásba. Csúcsra járva a csavarok valami iszonyú sebességgel forognak, és hatalmas mennyiségű vizet mozgatnak meg, ami a hajó tatja alatti fűvónyíláson áramlik ki. Az egész tehát egy csavarzivattyú-rendszer, amely iszonyú forgási sebesség mellett maximális teljesítményt nyújt. Maga a jármű különböző draconitövezetekből épült.

– És kavitáció nincs?

– De van. Körülbelül kétezres fordulatszámnál a csavarok kavitálnak, de ez csak másod-percekig tart. A fedélzeten csupán egy kis átmeneti rázkódást lehet érezni.

– És mi van a felületi súrlódással? Ahogy én tudom, egy hajótest már negyven csomónál is úgy berezeg, mint a nyárfalevél. Nem?

– Hát ez a hajótest nem rezeg be. Az a fehéres bevonat a hajótesten nem festék, hanem speciális kezelés eredménye. A kezelés a felszín körülbelül öt milliméteres rétegét milli-

ónyi szálkára bontja fel, amelyek úgy viselkednek, mint a cápa bőrének felületi rostjai. A súrlódás tehát minimális, ezért rezgés sem áll elő.

– Nahát! Szóval maguk megoldották azt a problémát, amellyel a régi világ tengeri hatalmai évtizedek alatt sem tudtak megbirkózni.

Gratulálok!

– Köszönöm, bár ez nem az én érdemem.

– Mit jelent az a szó a hajó orrán?

– Az egy maori szó. Azt jelenti: „A hosszú fehér felhő országa”. A monda szerint Új-Zélandot hívták így a bennszülöttek. De azt hiszem, ideje, hogy felszálljunk.

– Rendben. Meddig tart az út?

– Körülbelül tíz órát vesz igénybe.

– Tyúha! Miért kell hajóval mennünk? Repülővel gyorsabb lenne.

– Nálunk nincs repülő. Először is, itt szinte senki sem siet. De a legfőbb indok a védőfal. Ha a géppel valami történik, és nekimegy, mindenki elpusztul. Ennek a veszélynek nem tehetjük ki magunkat. Van ugyan néhány helikopter a szigeteken, de azokat csak a hatóságok használják, ők is csak kivételes esetekben.

– De tíz óra mégis nagyon sok.

– Majdcsak eltelik. Hilóba megyünk, Hawaii egy kisebb városába. Hongi ott vár majd bennünket. Na, induljunk!

A feljárón többen voltak. Grimsson megfigyelte, hogy mielőtt beszállnának, mindenki megérinti a bejáratnál elhelyezett fémlepet. Mellette csinos stewardess állt és üdvözölte az utasokat, előtte tehát mindenképpen el kell mennie.

– Üdvözljük a fedélzeten – mondta a stewardess kedvesen az egyik beszállónak. – Ma bőven van helyünk, kedvükre válogathatnak. Indulás után frissítővel szolgálunk utasainknak.

Clark hirtelen megfogta Grimsson karját. Intett, hogy menjenek kicsit lassabban. Oda lépett a stewardesshez, és kérdezett tőle valamit. A nő megfordult, és a kikötő egyik távoli épületére mutatott. Grimsson elérte a manővert, úgy tett mintha megérintené a fémlemezt, és miközben Clark megköszönte az információt, beszállt a hajóba. A tudós mosolyogva követte.

– Minden rendben?

– Tökéletesen.

– Akkor keressünk egy jó helyet, és helyezzük magunkat kényelembe.